

Og ligesom beruset af den Opsigt, han havde formaaet at vække, stak han derpaa begge de flade Hænder ind under sig og gav sig leende til at gyngede op og ned paa Sofafjedrene ligesom et Barn, mens Blikket fra hans smaa, tindrende sorte Øjne løb iagttagende rundt i Lokalet.

Per, som skamfuld bemærkede, at selv de vel afrettede Opvarteres Holdning begyndte at blive overlegen, næsten uhøflig, vidste i sin Fortvivlelse ingen anden Udvej end at tage Situationen humoristisk. Med et Forsøg paa at slaa ind i den andens Tone tog han en Tandstikker fra Etuiet paa Bordet, lagde sig tilbage i Sofahjørnet og kastede et udfordrende Blik ud i Salen.

Nu blev »Skaldyrene« anrettede paa et Underlag af smaa Isstykker og med en Flaske passende afkølet Champagne. Senere fulgte Fuglevildt, Asparges, en Omelet, Ost, Selleri og Frugter. Salomon selv indskrænkede sig væsentlig til den første Ret men havde til Gengæld saa meget mere Glæde af at iagttage sin Gæst, mens denne spiste. Ligesom en forelsket Kvinde, der nyder sin mandige Brudgoms stærke Appetit, sad han med Haanden under Kinden og betragtede smilende sin Protegé . . . sit »Naturbarn«, som han bestandig kaldte ham, naar han i sin Bekendtskabskreds omtalte sit interessante Fund og alt, hvad han ventede sig af det.

»Jeg kan for Resten bringe Dem en Hilsen,«